

Sygn. akt II C 63/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR K. T.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółki Akcyjnej W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciąża powódkę na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 61,29 zł (sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygn. akt II C 63/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 23 stycznia 2014 roku A. S. wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 12.500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2013 roku do dnia zapłaty, wniosła także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przewidzianych. W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 18 maja 2011 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód należący do W. S.. Powódka była uczestnikiem wypadku, którego sprawca był ubezpieczony w ramach OC w pozwanym Towarzystwie. Wskazano, iż w wyniku wypadku powódka odniosła poważne obrażenia o charakterze ortopedycznym. Już wcześniej była na rencie związanej ze stanem zdrowia i stwierdzoną niezdolnością do pracy, zaś wypadek znacznie pogorszył jej stan zdrowia. Po wypadku została zakwalifikowana do operacji kręgosłupa szyjnego. Wypadek w sposób poważny pogorszył jej stan zdrowia. Pozwany wypłacił tytułem zadośćuczynienia jedynie kwotę 2500 złotych, która w ocenie powódki nie wyczerpuje jej roszczeń o zadośćuczynienie.

(pozew k. 2-3; pełnomocnictwo- k. 4)

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazano, iż powódka systematycznie leczyła się z powodu zaburzeń depresyjnych nawracających, dodatkowo na około 5 lat przed zdarzeniem leczona była z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, a także dolegliwości bólowych obu stawów biodrowych, barków i kolan. Powódka przeszła również operację torbieli przydatków i leczona była urologicznie. Powódka przebywała na rencie

z uwagi na stwierdzoną niezdolność do pracy. Podniesiono, iż lekarz orzecznik pozwanej orzekł, że powódka nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś jej negatywny stan zdrowia wynika przede wszystkim z leczenia (przed zdarzeniem) wielu chorób przewlekłych, zaś jej rehabilitacja nie pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem, zaś zasadność jej prowadzenia wynika ze schorzeń nieurazowych, na które powódka cierpiała przed wypadkiem.

(odpowiedź na pozew k. 53-63; pełnomocnictwo- k. 64)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 210-213)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2011 roku w miejscowości K. miał miejsce wypadek, w którym poszkodowana została A. S., będąca pasażerką uczestniczącego w kolizji samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą wypadku, był A. W., kierujący samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego posiadacz w dacie zdarzenia objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie.

(okoliczność bezsporna; także zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 82, 107)

Bezpośrednio po wypadku powódka została przebadana przez zespół pogotowia ratunkowego i nie wyraziła zgody na przewiezienie do szpitala. Następnie powódka udała się z miejsca zdarzenia do domu. W dniu wypadku powódka zgłosiła się do Wojewódzkiej (...) w Ł., gdzie po wykonaniu badań diagnostycznych stwierdzono stłuczenie lewego ramienia. Zalecono okłady z lodu i altacetu, a także noszenie miękkiego kołnierza ortopedycznego. Leczenie powódka kontynuowała w poradni ogólnej. Po wypadku powódka odczuwała bóle głowy i bóle barku, odczuwała również zwiększone dolegliwości ze strony kręgosłupa. Z powodu bólów szyi i głowy powódka otrzymała skierowanie do poradni neurologicznej, gdzie leczyła się z powodu bólów głowy pourazowych w miejscu uderzenia. Lekarz neurolog nie stwierdził objawów uszkodzenia układu nerwowego. Wypadek z dnia 18 maja 2011 roku spowodował u powódki pojawienie się lęków przed powtórny wypadkiem podczas jazdy samochodem. W styczniu 2012 roku powódka otrzymała skierowanie do poradni ortopedycznej z powodu urazu barku lewego. Dolegliwości bólowe lewego barku utrzymywały się u powódki przez okres 1,5 roku. Na lewym ramieniu powódki przez długi czas utrzymywały się zasinienia.

(dokumentacja medyczna k. 9-51, k. 83, k. 92-98, zeznania powódki A. S. k. 211-212)

W 1993 roku u powódki rozpoznano zaburzenia depresyjne nawracające, z powodu których leczyła się u lekarza psychiatry. A. S. od 2009 roku leczyła się także z powodu bólów kręgosłupa, okresowej rwy kulszowej, bólów barków, kolana lewego i biodra lewego. Ze względu na schorzenia kręgosłupa, powódka pozostaje na rencie i pobiera świadczenie rentowe z KRUS. W grudniu 2011 roku z powodu dyskopatii wielopoziomowej i bólów stawów biodrowych powódka została skierowana na zabiegi rehabilitacyjne. W dniu 29 kwietnia 2013 roku powódka przebyła operację odcinka szyjnego kręgosłupa z powodu przepukliny wielopoziomowej. We wrześniu 2013 roku powódka przebyła także zabieg neurochirurgiczny kriolezji stawów L4/L5, po którym przestała kuleć, natomiast pozostały bóle spoczynkowe nogi. Z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa powódka korzysta z rehabilitacji w ramach NFZ, wykonuje także samodzielnie ćwiczenia rehabilitacyjne.

(dokumentacja medyczna k. 9-51, k. 83, k. 92-98, zeznania powódki A. S. k. 211-212)

U powódki występuje stan po stłuczeniu barku lewego i ramienia lewego, bez upośledzenia funkcji. Wypadek z dnia 18 maja 2011 roku nie spowodował u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu. Rozmiar cierpień fizycznych był u powódki stopnia miernego. Powódka od 2007 roku leczyła się z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i już w 2009 roku została zakwalifikowana do zabiegu operacyjnego neurochirurgicznego odcinka szyjnego kręgosłupa.

Zgłaszane przez powódkę, 1,5 roku po wypadku, dolegliwości bólowe kończyny dolnej lewej, jak również dolegliwości bólowe wielostawowe nie mają związku przyczynowego z wypadkiem z dnia 18 maja 2011 roku. U powódki występuje śladowe (5-7 stopni) ograniczenie ruchomości kręgosłupa, które należy wiązać z przebyłym zabiegiem neurochirurgicznym w kwietniu 2013 roku z powodu zmian zwyrodnieniowych. Powódka nie doznała w trakcie wypadku urazu kręgosłupa, dlatego też nie można uznać, że skutki wypadku spowodowały zmiany w kręgosłupie powódki.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej k. 115-117, pisemna opinia uzupełniająca k. 154-155)

W wypadku z dnia 18 maja 2011 roku powódka doznała stłuczenia ramienia lewego. Brak dowodów w dokumentacji na przebyty uraz głowy i uraz kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego. Powódka przez wiele lat przed wypadkiem komunikacyjnym była leczona z powodu bólów całego kręgosłupa oraz migreny. Od 1993 roku była pod opieką (...) z powodu depresji. Badanie CT głowy nie wykazało patologii ze strony mózgu i kości czaszki. Powódka z powodu (...)/C6 była operowana 29 kwietnia 2013 roku. Po operacji kręgosłupa przebyła rehabilitację. Ze względu na zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka LS w dniu 27 września 2013 roku u powódki wykonano zabieg kriolezji stawów międzykręgowych L4/L5. Aktualnie zgłaszane przez powódkę dolegliwości ze strony lewej kończyny dolnej nie mają związku z przebyłym wypadkiem komunikacyjnym. Rozmiar cierpień fizycznych powódki w wyniku przebytego urazu ramienia lewego związany jest z indywidualnym odczuciem bólu, stanu psychicznego powódki. U powódki nie ma objawów uszkodzenia układu nerwowego w przebiegu przebytego wypadku komunikacyjnego. Powódka aktualnie jest leczona z powodu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych kręgosłupa. Zmiany te nie mają związku z przebyłym stłuczeniem ramienia lewego. Wypadek z dnia 18 maja 2011 roku nie spowodował u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu. Aktualnie zgłaszane dolegliwości ze strony lewej kończyny dolnej są wynikiem zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, a nie wynikiem przebytego urazu.

(pinia biegłego z zakresu neurologii k. 158-162)

W wyniku zdarzenia z dnia 18 maja 2011 roku powódka doznała powierzchownego urazu ramienia lewego w postaci stłuczenia z rozległym sińcem. Powódka nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku kolizji drogowej. Obecny stan neurologiczny powódki jest dobry, a zgłaszane dolegliwości kręgosłupa i lewej kończyny dolnej związane są z chorobą zwyrodnieniowo – dyskopatyczną odcinka lędźwiowego, bez związku ze zdarzeniem z dnia 18 maja 2011 roku. Rozmiar cierpień powódki był niewielki i dotyczył głównie powierzchownego urazu ramienia w postaci stłuczenia z rozległym sińcem. Stłuczenie to mimo rozległości sińca nie spowodowało żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu i stanowiło tylko krótkotrwałe potwierdzenie, że doszło do powierzchownego urazu tej okolicy ciała. Nie ma żadnych skutków wypadku na przyszłość i trwałości urazu.

(opinia biegłego z zakresu neurochirurgii k. 194-195)

W dniu 6 marca 2013 roku A. S. zgłosiła Towarzystwu (...) S. A. z siedzibą w W. szkodę i wystąpiła o wypłatę zadośćuczynienia.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 25 marca 2013 roku Towarzystwo (...) S. A. w W. przyznało powódce 2500 złotych zadośćuczynienia.

(decyzja o wypłacie k. 80-81)

W piśmie z dnia 25 września 2013 roku, doręczonym pozwanej w dniu 30 września 2013 roku pełnomocnik A. S. wniósł do Towarzystwa (...) S. A. z siedzibą w W. o wypłatę na rzecz powódki kwoty 75000 złotych w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 18 maja 2011 roku. W piśmie z dnia 4 października 2013 roku Towarzystwo (...) S. A. w W. podtrzymała swoje stanowisko, zaoferowała jednocześnie powódce ugody o łącznej kwocie 3500 złotych.

(wezwanie do zapłaty – k. 7, k. 79, pismo k. 6)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, na zeznaniach powódki, oraz w oparciu o opinie powołanych w sprawie biegłych. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie spór koncentrował się wokół oceny, jaka była wysokość uszczerbku na zdrowiu powódki w związku z obrażeniami doznanymi podczas wypadku z dnia 18 maja 2011 roku. Przeprowadzenie tej oceny wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłych, którzy w sposób jednoznaczny określili wysokość uszczerbku, jakiego doznała powódka na skutek przedmiotowego wypadku. Sąd uznał sporządzone opinie za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych. W odniesieniu do opinii biegłych należy podkreślić, że żadna ze stron nie kwestionowała sporządzonych opinii, nie zgłoszono także wniosków o powołanie dowodu z opinii innego biegłego. Jedynie pełnomocnik powoda wnosił o wydanie przez biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej opinii uzupełniającej. Jednakże ostatecznie wątpliwości podniesione w jego piśmie procesowym zostały wyjaśnione w sposób wyczerpujący i wiarygodny przez biegłego w ramach sporządzonej opinii uzupełniającej i nie doprowadziły do dalszego zakwestionowania sporządzonej opinii. W ocenie Sądu nie było również potrzeby dalszego uzupełnienia sporządzonych opinii. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do oceny zasadności roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie przez powódkę. Wyrokując Sąd oparł się na zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności sporządzonych opiniach, uznając je za rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierające pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegli wydali opinie po zapoznaniu się z aktami sprawy i po przeprowadzeniu badania powódki. Wnioski przedstawione w sporządzonych opiniach, zostały oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłych. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za w pełni miarodajne i wyczerpujące.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo o zapłatę dalszego zadośćuczynienia podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust. 1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie kwestionowała, ani podstawy swej odpowiedzialności, ani istnienia po jego stronie obowiązku naprawienia wyrządzonej powódce szkody na osobie. Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość zadośćuczynienia ponad wypłaconą kwotę.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 k.c. Stosownie do jego treści, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci

doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). Inaczej, niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia, pozostawiając jej określenie sądowi. W orzecznictwie wypracowano zasady określania wysokości zadośćuczynień. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40). Od zobowiązanego poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną odpowiednią dla zatarcia lub złagodzenia poczucia krzywdy i odzyskania równowagi psychicznej. Z drugiej zaś strony zadośćuczynienie nie może stanowić represji majątkowej dla osoby odpowiedzialnej za szkodę. Oczywiście, doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy uznać, że świadczenie wypłacone powódce przez pozwanego dobrowolnie w pełni zaspokoilo jej roszczenia o zadośćuczynienie powstałe w związku z wypadkiem z dnia 18 maja 2011. Przede wszystkim należy wskazać, iż powódka w wyniku wypadku doznała jedynie powierzchownego urazu ramienia lewego w postaci stłuczenia z rozległym sińcem, co powodowało jedynie niewielki rozmiar cierpień fizycznych. Stłuczenie to mimo rozległości sińca nie spowodowało żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu i stanowiło tylko krótkotrwałe potwierdzenie, że doszło do powierzchownego urazu tej okolicy ciała. Nie ma żadnych skutków wypadku na przyszłość i trwałości urazu. Przeprowadzone postępowanie wykazało także, że powódka nie doznała żadnych ograniczeń funkcjonowania w życiu codziennym. Powódka z punktu medycznego jest wyleczona i aktualnie nie odczuwa jakichkolwiek dolegliwości związanych z wypadkiem, nie musi zażywać żadnych leków. Ustalenia te zostały potwierdzone w przeprowadzonych badaniach klinicznych. Natomiast dolegliwości bólowe kończyny dolnej lewej, jak również dolegliwości bólowe wielostawowe, które powódka zgłaszała w okresie 1,5 roku po wypadku, nie mają związku przyczynowego z wypadkiem z dnia 18 maja 2011 roku. Przeprowadzone przez powołanych w sprawie biegłych sądowych badanie powódki wykazało bowiem, iż dolegliwości te związane są z chorobą zwyrodnieniową – dyskopatyczną odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Zgromadzona dokumentacja medyczna nie wskazuje bowiem, aby podczas wypadku powódka doznała urazu głowy i kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego. Oceniając natomiast wpływ wypadku, w którym uczestniczyła powódka, na jej zdrowie nie można nie wziąć pod uwagę, że powódka od 2007 roku leczyła się z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i już w 2009 roku została zakwalifikowana do zabiegu operacyjnego neurochirurgicznego odcinka szyjnego. Utrzymujące się w związku z tym śladowe (5-7 stopni) ograniczenie ruchomości kręgosłupa, należy wiązać z przebyłym zabiegiem neurochirurgicznym w kwietniu 2013 roku z powodu zmian zwyrodnieniowych, nie zaś z wypadkiem z dnia 18 maja 2011 roku. Ponadto od 1993 roku była pod opieką (...) z powodu depresji i leczyła się psychiatrycznie. Natomiast występujący u powódki po wypadku strach przed jazdą samochodem nie pozostawił w efekcie żadnych śladów w jej psychice. Uwzględniając zatem zarówno rodzaj i rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia, Sąd doszedł do przekonania, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota 2500 złotych jest adekwatna do rozmiaru krzywdy. Natomiast żądanie przez powódkę dalszego zadośćuczynienia przekracza rozmiar krzywdy. Sąd nie neguje, że powódka odczuwała pewne dolegliwości wskutek wypadku, ale ich stopień, oceniany z punktu widzenia ogólnych zasad, miary przeciętnej stosowanej w społeczeństwie, nie uzasadnia przyznania dalszych świadczeń. Skutki urazu nie miały znaczenia dla życia rodzinnego powódki, która nie wymagała pomocy

osób trzecich, mogła normalnie funkcjonować, pomimo odczuwanego dyskomfortu. Sąd oceniając roszczenie powódki podziela stanowisko strony pozwanej, iż jej negatywny stan zdrowia wynika przede wszystkim z leczenia (przed zdarzeniem) wielu chorób przewlekłych, zaś jej rehabilitacja nie pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem i wynika jedynie ze schorzeń nieurazowych, na które powódka cierpiała przed wypadkiem. Ostatecznie wypadek nie spowodował bowiem żadnych utrudnień w dalszym funkcjonowaniu organizmu powódki, co zostało potwierdzone w opinii powołanych w sprawie biegłych.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe okoliczności dochodzone w pozwie, roszczenie z tego tytułu, należy uznać za bezzasadne.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 445 § 1 kc w zw. z art. 822 kc należało orzec jak w punkcie pierwszym wyroku.

Powódka przegrała proces w całości, w rezultacie w całości powinna zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty. Zgodnie z art. 98 § k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W związku z powyższym powódka powinna uiścić na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyła się zaliczka na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 300 złotych, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 2400 złotych wyliczone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349.

Sąd obciążył powódkę kosztami sądowymi tymczasowo wyłożonymi w toku procesu przez Skarb Państwa. Składają się na nie koszty wynagrodzenia biegłego neurochirurga w kwocie 61,29 złotych. W oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 roku (Dz. U Nr 167, poz. 1398) Sąd obciążył nimi A. S., stosownie do wyniku postępowania, zasądzając powyższą kwotę na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.